

A man wearing a brown jacket, purple pants, and a plaid hat is sitting on a green hill. He is holding a camera up to his eye, filming. A utility pole is visible to the left.

Sid gaat zitten eten op een heuvel
en filmt zijn huis. Daar beneden,
heel ver weg. Maar door de
lens lijkt het wel een doos
heel dichtbij.

Uit de doos komt geluid. Sid hoort mama's stem.
De stem uit de doos roept heel boos NEE! Ook
papa's stem kruipt uit de doos en roept nog bozer
JAWEL!

NEE!

JAWEL!

Net echt.
Of was het de wind?

Hij ruikt bloemen. En soep. Maar de bloemen en de soep ruiken in zijn hoofd. Ik denk dat ik droom, denkt Sid. Nu ziet hij Lies in zijn hoofd, samen met papa en mama op het terras. Papa geeft haar zijn pet.

Ook de kameel en de uil zijn van de partij. De kameel telt zeven bulten. De uil heeft een snor.

En daar glijdt de slak tevoorschijn. Zij ziet er reusachtig uit. Haar huis is een reuzenwiel dat hoog aan de hemel verdwijnt in een witgele slagroomwolk.

'Kom binnen in mijn huisje,' glimlacht ze geheimzinnig.

Mama schudt met haar hoofd van nee.

'Waarom niet?' dringt papa aan.

Mama denkt na.

'Dan gaan we dood,' zegt ze.

'Zoals de slak.'

Nu denkt papa na.

Hij krabt een schilfer van het slakkenhuis los en proeft ervan.

'Ja, de slak is dood,' zegt hij.

'Maar ze smaakt wel lekker.'

Mama proeft ook een stuk van de slak.

'Hé, ja! Chocola?!'

Uit de wolk begint het slagroomvlokjes te sneeuwen.

De uil krast heel zacht 'Oe-oe'.

Mama en papa bukken het slakkenhuis binnen en wuiven Sid lachend toe. Ook de kameel en de uil wringen zich naar binnen. De uil verliest zijn snor.

